

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689573168/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Gabriel vil bede for Eblis, vil jeg, om ikke hos Allah, saa dog hos Dig. Vær dog ej saa grusom, døm hende til simpelt Fængsel i Kobbertærnet et andet Tusind Aar, hvis det skal være, men ej for Evigheden. Hun er dog saare skøn, som jeg har set, og har en dejlig Skabning. Efter hvad Du siger, maa hun være den største af alle Skuespillerinder, og dersom hun spiller sine Roller godt, tror Du ej da, at Allah vil glæde sig ved hendes Spil som før ved hendes Dans. Noget andet var det, ifald hun var en daarlig Kunstnerinde« – og saadan vilde jeg blive ved, men han afbrød: »Vogt Dig for Eblis! Alt ere dine Øjne forblændede af hendes Trolddom. Kender Du ikke den viseste Konges Ord: »Jeg fandt, hvad der var beskere end Døden: den Kvinde, hvis Hjerte var Snarer og Garn, og hvis Hænder vare Baand«.

Jeg svarede intet; thi med Salomon bør man ikke disputere. Men under denne Samtale vare vi gaaede igennem Byen forbi Muselmænd, der med korslagte Ben stirrede paa os i majestætisk Ro. Og uden at jeg havde lagt Mærke til, hvor vi gik, vare vi traadte ind i en magtig Bygning, hvis Former og Farver jeg ikke kan erindre.

Da vendte sig min Opmærksomhed mod det ydre ved al den Pragt. Guld- og Sølvkar, Tæpper og Vaaben fyldte de Sale, hvorigennem vi gik. Stumme Slaver med korslagte Arme bøjede Hovedet for os, og bag ved Silketæpper hørte jeg listende Trin og sagte Hvisken af Kvindestemmer: »Saa Du de troendes Behersker? Han er kommet. Hvem er den fremmede, der følger med ham?«

Jeg vilde tale, men den høje Herre, jeg fulgte, gav mig Tegn til at tie og morede sig ved min Forbavselse. Øjensynlig var det hans Hensigt at gøre mig maalloos ved at vise mig sin Rigdom. Hans Ædelstene vare talrige som de synlige Stjerner, hans Zechiner vare utallige som Støvgrøn i Luften, hans Perler rislede som Draaber i et Vandfald, hans Hestes Vrinsken, da de hilste ham, opfyldte Luften som Lyden af et brusende Vand, hans Kameler – over tusinde i Tallet – knælede ned ved Synet af ham, og med een Mund brølede de i deres Sprog: »Hil Dig, Du, de troendes Behersker!«

Han førte mig ud i en yppig Have, igennem hvis Duft jeg næppe kunde trænge mig. Og da vi sad her mellem Mandel og Orange, gav han mig først Tegn til at tale, idet han udbød i en hjertelig Latter og naadig modtog mine Undskyldninger for min Ligeefremhed.